

Llei 44/2014, del 18 de desembre, de l'embargament (Text refós per LesLleis.com)

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius
 - Article 1. *Objecte de la Llei*

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 de desembre del 2014 ha aprovat la següent:

Llei 44/2014, del 18 de desembre, de l'embargament

Exposició de motius

La Llei de l'embargament s'aprova de forma coetània amb la [modificació del Codi de l'Administració, del 29 de març de 1989](#), i de la [Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989](#), i també amb l'aprovació de la [Llei del saig](#). La conjunció d'aquestes iniciatives legislatives es produeix per fer possible un objectiu que és doble. D'una banda, que l'Administració general i els comuns, i també els organismes autònoms i les entitats parapúbliques si els ho permet la seva llei de creació o regulació, puguin executar per la via forçosa, de forma autònoma i sense la intervenció, preceptiva fins ara, dels òrgans jurisdiccionals, els actes administratius que dictin i siguin executoris, excepte els que imposen una obligació personalíssima i la llei no autoritza les autoritats administratives a adoptar mesures de compulsió directa o no concorre una situació d'extrema urgència i necessitat. D'altra banda, que puguin delegar aquesta execució forçosa en el saig, el qual esdevé competent per executar les resolucions judicials que dictin les jurisdiccions civil i administrativa que consisteixen en el pagament d'una quantitat líquida.

Fins ara, la regulació de la pràctica de l'embargament i la realització de béns i drets en els procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials o dels actes administratius es contenia en el [Decret del 6 de maig de 1916](#), als [articles 3 i 4 in fine de l'annex III del Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986](#), i a l'[article 102 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal](#). Pel que fa als embargaments preventius, es regulen en el [Decret dels veguers de l'1 de maig de 1922, derogat parcialment per la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre de 1993](#), però només s'hi determina la competència jurisdiccional per decidir-los i s'hi estableixen els requisits.

Aquesta regulació, fragmentària i de mínims, i per tant, insuficient a l'efecte d'oferir la seguretat jurídica necessària en els processos que coneixen els batlles i tribunals, s'ha anat completant mitjançant la jurisprudència i l'adopció de pràctiques harmonitzades que han permès que la trava i l'alienació dels béns i drets de les persones embargades es dugui a terme respectant els drets i les garanties processals preceptius.

No obstant això, les atribucions executives novament conferides a les administracions o al saig, mitjançant la [Llei del saig](#), la [Llei de modificació del Codi de l'Administració](#), i també la nova [Llei de bases de l'ordenament tributari](#), que els permeten embargar els béns i drets propietat de les persones executades, i, si escau, realitzar-los, fa imprescindible disposar d'un marc normatiu complet i adequat en aquest sentit; i és per aquest motiu que s'ha promogut aquesta Llei, que es desglossa en divuit articles, una disposició transitòria i tres disposicions finals.

Els quatre primers articles de la Llei fan referència a qüestions de caràcter general. S'hi palesa que la Llei és aplicable no només als embargaments executius que practiquin el saig o les administracions públiques que tenen la capacitat de fer-ho per si mateixes, sinó també als embargaments, tant executius com preventius, que duguin a terme els òrgans jurisdiccionals, llevat d'una excepció puntual en matèria penal, com a conseqüència de l'absència de regulació suficient que existia fins ara, i que ja s'ha apuntat. Seguidament, s'estableix el deure de col·laboració necessari que totes les persones i entitats públiques o privades han de complir per tal que es puguin promoure de forma eficaç les actuacions esmentades. D'altra banda, després d'establir la prohibició d'interdites contra les actuacions d'execució forçosa dels actes administratius, s'estableixen, a fi de garantir la seguretat jurídica necessària, unes normes de mínims que fixen la prioritat en les actuacions d'execució forçosa quan concorren diversos procediments, tant singulars com universals, en relació amb una mateixa persona executada.

A continuació, els vuit articles següents regulen la pràctica de l'embargament. En primer lloc, s'estableixen unes normes preliminars en relació amb la determinació dels béns i drets que s'han d'embargar, a fi que aquest embargament no comporti un menyscapte patrimonial excessiu per a la persona embargada; paral·lelament, se li permet d'assenyalar béns i drets a aquest efecte, sempre que la iniciativa no desvirtui el bon fi del procediment ni perjudiqui a terceres persones, i també es té en compte la possibilitat que l'òrgan embargador i la persona embargada es posin d'acord sobre l'ordre d'embargament dels béns i drets. Amb la mateixa finalitat, des d'una perspectiva garantista, es taxen els béns i drets que no són susceptibles de ser embargats, i s'estableix la facultat d'evitar l'embargament o deixar-lo sense efecte si es consigna l'import que és objecte de l'embargament, fins al moment de l'adjudicació definitiva dels béns o drets embargats.

La Llei també detalla la pràctica de l'embargament segons la tipologia de béns o drets travats, i estableix unes regles de procediment a l'efecte, que incideixen en el deure de col·laboració i en els efectes de l'embargament: en el cas dels béns o drets lliurats o confiats en entitats de crèdit o dipòsit, distingeix si es tracta de fons, valors o títols, actius financers il·líquids o caixes de seguretat, i disposa les normes específiques per als comptes de titularitat conjunta i/o indistinta; pel que fa als salaris i les rendes periòdiques, s'estableix una escala i unes reduccions destinades a garantir la subsistència de la persona embargada i de la seva família, i també regula de manera diferenciada els béns immobles i els béns mobles i, de forma separada, quan els béns mobles estan inscrits en registres especials.

Els quatre articles següents regulen la segona fase del procediment, que consisteix en la valoració i l'alienació dels béns i drets embargats prèviament. Es determina que la valoració s'ha de fer a valor de mercat, es permet que la persona executada pugui presentar una valoració contradictòria i s'incorporen unes normes que estableixen quin és el valor definitivament aplicable en aquest cas, tant si s'estima la mitjana aritmètica de les dues valoracions com si s'encomana una tercera valoració, segons l'abast de la diferència existent entre les dues primeres valoracions.

A continuació, després d'establir els dos procediments d'alienació dels béns i drets embargats, a saber, la subhasta i l'adjudicació directa, es detalla cada procediment en dos articles separats. Pel que fa a la subhasta, que es configura com el procediment ordinari, es regula com s'ha d'anunciar i executar materialment, s'estableixen els tipus de sortida i s'incideix especialment en les dues fases d'adjudicació, provisional i definitiva. En relació amb l'adjudicació directa, que té caràcter residual, es taxen els supòsits que permeten acollir-s'hi i es fixa el preu mínim de l'adjudicació segons si, prèviament, s'han celebrat una o dues subhastes, o no s'han subhastat els béns i drets.

Els dos darrers articles de la Llei fan referència a les despeses del procediment d'execució, que es consideren com a costes de l'execució, a càrrec de la persona executada, i a la fase final del procediment, que comporta, si és el cas, l'aixecament de l'embargament travat i el retorn a la persona executada del romanent dinerari o dels béns i drets que no s'hagin adjudicat.

Finalment, la disposició transitòria regula el règim aplicable als embargaments practicats en els procediments instats abans o després de l'entrada en vigor de la Llei; i les tres disposicions finals faculten el Govern per aprovar les disposicions reglamentàries que siguin necessàries per al desplegament, l'eficàcia i l'execució de la Llei, qualifiquen l'apartat 2 de l'article 2 de la Llei, i fixen la data d'entrada en vigor.

Article 1. Objecte de la Llei

1. Aquesta Llei regula la pràctica de l'embargament en el marc dels procediments d'execució forçosa de les resolucions judicials o els actes administratius, dut a terme pel saig o per les administracions públiques que tenen la capacitat de fer-ho per si mateixes.

2. Aquesta Llei també és aplicable als embargaments que practiquin els òrgans jurisdiccionals.

3. Sense perjudici del deure de col·laboració que preveu l'article 2, s'exclouen de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei els embargaments que tenen com a objecte els instruments o els productes d'activitats constitutives de delictes.

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complet d'aquesta pàgina.

Registre gratuït

Subscripció

Ja Estic Registrat